

D • N
12/8 1951

Défaitism utan maskering

Det socialdemokratiska huvudorganets kultursida fylles fortfarande — sedan månader — till stor del av bekännelser till den tredje ståndpunkten; visserligen förekommer en och annan artikel i motsatt riktning, men dessa inlägg ter sig just genom sin fåtalighet snarare som alibin för redaktionen än som verkliga motvikt till uppgivelse- och isoleringspropagandan. Ledarsidan, med sina ekon av regeringens förkunnelse, har i allt högre grad kommit i skuggan för denna s. k. kulturdebatt, som innehåller självständiga och särpräglade, om också tanklösa och absurda uttalanden. Redaktionen försvarar — att intet mänskligt är tidningen främmande — är genomskinligt falskt. I övrigt utmärks tidningen för den striktaste följsamhet i förhållande till regering och parti; om tredje ståndpunkten ansågs förtjänt av publicitet, borde rimligen ett par artiklar ha varit tillräckliga; sådant läget nu är måste man tyvärr sluta sig till att det är fråga om en systematisk, ehuru genom sin placering lätt maskerad propaganda.

I ett av de senaste inläggen propageras emellertid en défaitism utan varje maskering. Det påstås här att inom det militärpolitiska området "det strävare klimatet nästan helt har dödat varje vettig debatt". För att visa hur en vettig debatt skall vara beskaffad fortsätter författaren: "För en liten stat måste det finnas en gräns där man måste välja mellan att en stor del av folket förintas eller att man underkastar sig en ockupation — naturligtvis med den återstående förhoppningen att ockupationen skall kunna hävas och att ett inre motstånd skall kunna organiseras. Men att över huvud ifrågasätta att en sådan sak diskuteras anses vara att gå kommunismens ärenden, trots att de senaste årens utveckling har visat att ockupationshot också kan föreligga från andra makter än Sovjet."

Låt oss först stanna vid den senaste satsen i resonemanget. Västmakterna har i samband med kriget ockuperat en rad länder, det är sant. Men ockupationen har i dessa fall inneburit frigörelse från nazismen. Man har exempelvis hållit Italien och Västtyskland ockuperade. Denna ockupation, ett led i krigföringen och fredens organisation, har från början inriktats på att förbereda frihet och demokrati i dessa stater — i Italien har målet redan vunnits, i Tyskland står man inför dess uppnående. De andra, icke fientliga stater som ockuperats hälsade ockupationen med glädje, och inom kortaste möjliga tid återställdes den totala självstyrelsen. Hur kan man ha panna att likställa dessa former av "ockupation" med de ryska ockupationerna av vare sig neutrala, allierade eller fientliga länder under och efter kriget? Dessa ockupationer — av Estland, Lettland, Litauen, Polen, Tjeckoslovakien, Ungern, Östtyskland, Bulgarien, Rumänien — har inneburit infogande i det ryska statssystemet och därmed ett totalt tyranni.

Det vet alla som har någon politisk kunskap och som inte tillägnat sig det kommunistiska lögnspråket. Men i denna artikel söker man på det vanliga undvikande sättet komma ifrån det uppenbara.

Ett "litet" folk bör tveka, det måste vara innebörden i det citerade stycket — även om de jesuitiska formuleringarna strävar att hålla dörrar öppna för reträtt —, mellan försvar och uppgivelse. Varför just ett "litet" folk? Frankrike blev också ockuperat under kriget, England stod nederlaget nära. Kan inte också dessa folk säga sig vara för små för att försvara sig? Är det bara USA som är stort nog att vara skyldigt till försvar — för sig och alla andra? Och hur går det om alla "små" folk — var man än drar gränsen — underlåter att värja sig, kapitulerar utan strid? Följden blir att Europas länder faller som käglor vid ett ryskt hot. Att tala för denna tanke, det är just att "gå kommunismens ärenden", att gå dessa ärenden utan att erkänna det, men med större effekt än om man driver öppen kommunistisk propaganda.

"Tro dock ej att ni med feghet kunna köpa edra liv." Den vägen är hopplös inför nutidens tyrannier. En kommunistisk ockupation, med eller utan krig, betyder att Sverige lemlästas, att all självständighet inom alla

yrken och samhällsgrupper förintas — den drabbar arbetarlidarna likaväl som företagarna, de intellektuella likaväl som de ledande inom andra områden. Endast den personliga kapitulationen, den oreserverade anslutningen, det privata mänskliga förräderiet kan — i vissa fall och under viss tid — säkerställa mot avrättning och koncentrationsläger. Vill man göra även det offret, är våra tredje ståndpunktare beredda till all förnedring?

Sedan kommer den tanke som kröner blandningen av slapphet, undanflykter och défaitism. Vi skall hoppas på att ockupationen en gång skall ta slut och verka härför genom att organisera "ett inre motstånd". I stället för att söka hjälp från västern för att hindra ett krig och kunna försvara oss effektivt i händelse av krig, skall vi efter underkastelse vänta på att USA skall komma till vår undsättning — sedan det ohyggliga gått över oss. Och då, men inte förr, skall vi försvara oss; vår armé skall inte användas för att värja våra gränser, men efter uppgivelsen skall kapitulanten eggas till aktion mot de utan svärds slag segrande. Vilket är mest slående i detta — det falska eller det huvudlösa?

Så skrives i regeringens och socialdemokratiens huvudorgan vid en tid då vi oavslutligt diskuterar hur vårt försvar skall göras starkt — moraliskt och materiellt. Och den tidning som trycker artikel efter artikel av denna typ, de personer som skriver dem säger sig inte vara kommunismens, utan den fria tankens tjänare. Kan förblindelsen gå längre?